

GALATEA

MARTIN MYERS

Galatea

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

● ■ **pointa**

Martin Myers
Galatea – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

GALATEA

MARTIN MYERS

GALATEA

MARTIN MYERS

● **pointa**

Copyright © Martin Myers, 2022

Obálka © Milena Ptáčková, 2022

ISBN tištěné verze 978-80-7650-897-2

ISBN e-knihy 978-80-7691-052-2 (1. zveřejnění, 2022) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-7691-053-9 (1. zveřejnění, 2022) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7691-054-6 (1. zveřejnění, 2022) (mobi)

PROLOG

Alex prošla galerií podruhé. Pocit překvapení vystřídal smutek a hněv.

„Je to dobré,“ zahlásil Filip, když se k ní přiblížil. Neodpověděla. Podíval se na ni a okamžitě mu bylo jasné, že něco není v pořádku.

„Co se děje?“ Naklonil se k ní. Opět neodpověděla, pouze mírně zavrtěla hlavou. Už se nesoustředila. Přeskakovala pohledem po velkých černobílých fotografiích, přecházela od jedné k druhé.

Bože, to se nemělo stát, šeptala si v duchu. Fotografie byly víc než dobré, byly vynikající. Filip se na ni tázavě díval. Nedokázala mu odpovědět, najednou se cítila slabá, tak slabá, že se sotva držela na nohou. Fotky ji přitahovaly jako magnet, ale nebyla schopna se koncentrovat na jednu déle než pár vteřin, vychutnat si jejich čistotu a objevovat další detaily.

Její mysl byla roztěkaná.

Filipovi se výstava líbila. Tři velké bílé haly, každá v jiné úrovni, výškově posunuté asi o půl metru, propojené širokými schody bez dveří. Stálo tu i pár umně nainstalovaných plastik z lesklého kovu od stejného autora. Alexina krevní skupina. Poznal jí to na očích hned po příchodu do první místnosti. Už na škole

inklinovala právě k takovému typu umění, černobílým stylizovaným detailům s kovovým odleskem.

Podívala se na Filipa, stál tam, štíhlý, v tmavých volných kalhotách a světlé košili. Čekal na její reakci. Uvolněný a příjemně naladěný, působil přitažlivě, a přece ji na něm něco dráždilo, ačkoli přesně nevěděla co. Možná ta jeho dobrá nálada.

Přišla k němu a tiše řekla: „Pojďme už. Pojďme ven.“

Našli kavárnu na kraji parku a posadili se na terase vkusně zre-novované budovy se světlou fasádou. Objednali si. Alex pouze perlivou vodu, byla ráda, že sedí, že nemusí stát. Nad ničím nepřemýšlela. Jídlo přinesli rychle, Filip se spokojeně pustil do pikantních pečených kuřecích stehýnek a zapíjel je pivem Murphy's.

„Jsi nějaká rozhozená, Alex,“ řekl Filip mezi dvěma sousty. „Měla by sis dát, je to výborné,“ ukázal na talíř s jídlem a usmál se.

Nemohla odpovédět a ani se jí nechtělo. Mohl by být chvíli zti-cha. Fotografie byly skvělé, mnohem lepší než její vlastní fotky. Nejhorší byl ale fakt, že šlo o stejné náměty a myšlenky, na jakých pracovala ona sama. Dokonce i jemné odkazy zakomponované ve vedlejším plánu, pouze naznačené, ale přece jasné, i ty tam byly.

To je přece můj styl! chtělo se jí zakřičet z plných plic. Prudce vydechovala a prsty propletené v klíně ztuhly. Nevěděla, co má dělat. Před pár měsíci začala připravovat svou první vlastní výstavu. A právě skončila. Nechtělo se jí na to myslet. Nevěděla, jestli má zůstat sedět, nebo vstát a někam jít. Byla bezradná.

„Něco si dej a půjdeme si zdřímnout,“ prohodil.

„Nemám chuť,“ prohodila. „Na jídlo,“ dodala po chvíli.

Škoda, napadlo Filipa, příjemný den, škoda ho.

„Co se děje? Ta výstava byla podle mě dobrá.“

„Až moc dobrá.“ Zhluboka se nadechla a zabořila se do proutě-ného křesla.

Ani se nenamáhá pokračovat, pomyslel si. Vytušil, že za její špatnou náladou jsou fotografie velmi podobné její práci.

Alex opravdu vypadala, že se nehodlá pouštět do další debaty. Filip jí začal lézt na nervy už v galerii, a jak se spokojeně pochechtával, její nervozita se stupňovala.

Ach bože, vzdychla si pro sebe. Tolik času. Tolik námahy a rozhodování a probdělých nocí, čas, který věnovala detailům, někdy až nepodstatným, a přitom pro ni tak zásadním. Chtěla mít všechno perfektní. Zbytečně.

Nikdy by ji nenapadlo, že někdo jiný vymyslí přesně totéž, že jí někdo přebere nápad, který vymyslela ona. Cítila své ochablé tělo a křeslo, které ji drželo pohromadě. Podvědomě si urovnala světlé kalhoty. Černé boty ladily s lehkým vzorovaným sakem.

„Fotky se trochu podobaly tvým, v tom je ten problém?“ ozval se Filip. „Mají stejný styl.“

„Ano, a o tom to je,“ hlesla po chvíli ticha. „Přesně na takových fotkách pracuji, vlastně jsem se celou dobu snažila dojít k něčemu, co je tam vystavené. A tyhle fotky jsou...“ Na chvíli se odmlčela a pokračovala: „... jsou výborné, jsou lepší než moje.“

„Mně se tvoje líbí víc,“ řekl smířlivě.

„A jsou to tytéž nápady. Přesně...“ dostala ze sebe, jako by ho ani neslyšela.

„Nejsou, jsou jen podobné, trochu.“

„Filipe, prosím tě.“ Alex se otráveně odvrátila.

„Máš přece víc nápadů, podstatně víc.“

Neodpověděla. Filip viděl dost jejích fotek, ale ne všechny. Nechtěla je ukazovat, dokud nebude hotová celá série. Nechápe, že nejdůležitější nosné prvky, hlavní myšlenky, jsou pryč. Nemůže je použít, vytvořila by plagiáty. Byla by to ostuda. Teď může zahodit celou svou práci. Všechno.

„Chápu, že jsi naštvaná, ale není to konec světa,“ pohrával si s orosenou sklenicí, která ho příjemně chladila v dlaních.

Panebože, ať už přestane, nic nechápe. Neodpověděla.

Zase ticho. Ve Filipovi rostlo napětí a dobrá nálada, která se ho zmocnila při snídani, odeznívala. Alexina světlá pihovatá plet' rusovlásky. Jemná ústa. Mírně aristokraticky zlomený nos. Vypadala výborně. Teď sice ne tak jako při snídani, kdy sršela nápady a zářila a on se jen ztěžka ovládal, aby si ji znovu neodvedl zpátky do pokoje. Děkoval bohu, že měl možnost ji potkat a že je jeho ženou. I nyní se mu líbila, i přesto, jak ho vytáčela.

Nebyla s ní řeč, raději to vzdal. Skočí na katedru za známým, dohodli se, že se setkají za dvě hodiny.

Alex se ulevilo. Byla ráda, že nemusí mluvit, dívala se na ruce a cítila strašnou křivdu. Tolik práce. Její nápady, počítala s nimi do budoucna, chtěla na nich stavět dál.

Nezůstalo jí nic. Byla prázdná.

Zdrží se tu celý týden, bydleli u Filipova otce, v malém starém cihlovém domě, těšili se na volno, na líné procházky a na poseávání se známými v kavárnách. Přijeli včera večer. Byli spolu už sedm let, z toho dva roky manželé. Filip odsud pocházel a Alex vlastně tak trochu taky. Žila tu její matka a sestra. Dublin už asi navždy zůstane jejich oblíbeným místem, poznali se tu během jejího studia na Trinity College.

Snad ji to rychle přejde, řekl si pro sebe Filip, když platil.

Když odešel, Alex se vzb chopila. Vrátila se do galerie. Potřebovala se ještě jednou ujistit, možná to přece jen nebude tak zlé.

Ale bylo. Pro ni to znamenalo konec. U východu se zastavila a přečetla si informace o autorovi. Nějaký Čech z Prahy. Zase ta Praha. Narodila se tam a kdysi ji milovala.

Vrátila se zpět do kavárny a sedla si do stejného křesla. I když na ni svítilo teplé jarní slunce, přitáhla si sako kolem těla.

O DVA ROKY POZDĚJI

KAPITOLA 1

Filip se nervózně pohupoval na židli. Stefano, šéf technologické společnosti v Trentu, mu právě oznámil, že pokud nestihne termín, z původně slíbené částky dostane jen dvě třetiny.

„Dohodli jsme se přece,“ potlačoval v sobě vztek. Snažil se být věcný. „Takové projekty jsou komplikované, a ještě k tomu riskantní. Uvědomuješ si vůbec, jaké je v tom riziko?“

„Ne zcela přesně, ale dokážu si to představit,“ odpověděl Stefano s přehnaným důrazem na poslední slovo. Seděl před oknem s výhledem na krajinu pod nimi. Filip ho neměl moc v lásce. Schopný člověk, uměl vysát z lidí maximum, a pokud se mu už nehodili, neměl problém je bez mrknutí oka odepsat. Uhlazený, úspěšný, s mnoha známostmi po celém světě. A kromě toho chytrý. Velmi chytrý. Těch chybějících třicet procent mu zkomplikuje život, potřebuje je.

„Na rovinu, Stefano, náklady mám pokryté, ale svou práci ne.“

„Na rovinu, Filipe, ještě jsi nám nedodal sken a podle šéfa projektu potřebujeme najmout na dokončení minimálně tři lidi. A máme jen dva týdny místo šesti. V tomto případě budeme potřebovat seniory a...“ krátce se odmlčel, Filip věděl, že ta mikropauza je promyšlená. „Expres výrobu, to znamená víkendy, noci a podobně.“

Senioři byli ve firemní hantýrce zkušení designéři. Žádní akademici nebo studenti pracující v rámci grantů za minimum. Levní pracovníci z univerzit na Východě byli zlatý důl a klíč ke Stefanovu úspěchu. Nasadit seniory znamenalo pro šetrného Stefana stav krize.

„Pokud zaviniš posun termínu, Filipe, přijdeme o peníze, a ne malé.“

O tom posledním Filip pochyboval. Určitě se zahojí na jeho podílu. Sakra. Ten termín, to byla vážně jeho chyba.

„Kolik mám času?“

„Pět dní.“

To by se ještě dalo stihnout. Skener je na cestě. Dorazí dnes. Ale bude potřebovat pomoc od Katy.

„Ještě něco, Filipe, nevím, jestli to víš. Galatea už není u restaurátorů. Je vystavena v sále.“

„Ne!“ Filip se zděsil.

Stefano jen přikývl.

Filip přivřel oči. V první chvíli ho napadlo, že zakázku nebude moci dodat. Do výstavního sálu se nedostane. Ale nešlo ji nedodat. Skončil by. Tady u Stefana by skončil. Musí něco vymyslet, vždycky přece na něco přišel. Ale teď mu to nemyslelo, bude muset... Neví, co bude muset.

„Stihneš to?“

„Nemám na výběr.“

Odešel s pocitem poraženého a zamířil za Denisem, vedoucím oddělení měření a kontroly, sídlícím ve vedlejší budově. Další z výnosných podniků Stefanova byznysového impéria.

Pozdě objednal skener. Byl si jistý, že ho dostane kdykoliv, ale nepočítal s tím, že všechny skenery budou v Římě, kde se pracovalo na starokřesťanských katakombách.

Dobrý laserový skener je drahá záležitost a následné zpracování dat také. Kvalitní software je ještě dražší než skener. Filip si ho nemohl dovolit. Technologie jsou čím dál levnější a tahle se začíná prosazovat téměř všude, vytvářejí se kopie doslova ze všeho. Má to však háček. Levnější jsou jenom nepřesné kopie. Pro amatéry a pro drtivou většinu průmyslu to stačí, přesnost na milimetry není problém. Ale cena za větší přesnost roste skokově. Znalci a profesionálové chtějí setiny milimetru a jsou za ně ochotni platit astronomické částky.

A to je Filipova práce. Přesné kopie. Oblast černého trhu s požadavky na kvalitu a přesnost, která řádově přesahuje možnosti běžných projektů.

Zamyšleně čekal u kávomatu, dokud nevyšel Denis, jeho dlouholetý přítel.

„Jak jsi pochodil?“

„Duševně ponižen, finančně oškubán, ale podle Nietzscheho posílen,“ konstatoval Filip.

Denis se rozesmál. Věděl o Filipově práci. Se Stefanem vycházel a v některých věcech byl jeho pravou rukou, ale podrobnosti, odkud pocházejí Filipova data, netušil. Filip ho do toho nechtěl zatahovat.

Přešli do Denisovy stroze zařízené kanceláře. Vedle okna visela Alexina černobílá fotka ve zmenšené velikosti A3. „Zvěstování“. Jednalo se o parafrázi biblického příběhu z Nového zákona. Archanděl Gabriel se zjeví Panně Marii a pozdraví ji slovy:

„Zdrávas, milosti plná, Pán s tebou.“

A mimo jiné vyřkne:

„Hle, otěhotníš a porodíš syna a dáš mu jméno Ježíš.“

Na Mariinu námitku, že ještě nepoznala muže, jí odpoví:

„Sestoupí na tebe Duch svatý a zastíní tě moc Nejvyššího. To svaté dítě, které se narodí, proto bude nazýváno Syn Boží.“

Mariina odpověď zní: *„Hle, jsem služebnice Pána. Necht' se stane vůle tvá.“*

Přesně tento moment rozhovoru znázorňovala Alexina fotografie. Během historie byl zachycen celou plejádou malířů, a proto si ho Alex vybrala.

Pořád mu chybí. Cítil se s ní jistý a klidný. Když se poznali, zjistil, že se mu s ní po boku daří skoro vše, na co sáhne. A potvrdilo se to, když od něj po nešťastné výstavě v Dublinu odešla. Nerozešli se hned, až po několika nepříjemných měsících. Nebyl schopen zaujmout správný postoj. Utěšoval ji tím, že celou věc zlehčoval. Teď už věděl, že to nebylo správné, ale dosud nenašel ten správný klíč a ona mu hledání neulehčovala.

Alex byla bolestně sarkastická. Snášel její poznámky, byl trpělivý, ale ona potřebovala něco jiného. Oba znervózněli, začali po sobě štěkat a jejich pohoda byla fuč.

Nevzdal se jí. Pokoušel se ji získat zpět mnohokrát, ale bez odezvy. Ještě stále byli manželé, ale už rok spolu nežili. Neřešili vztah. Zatím.

Denis před něj postavil sklenici s perlivou vodou a ledem.

„Mám pro tebe kopii, kterou jsi chtěl,“ řekl a odešel do vedlejší místnosti.

Filip hleděl na fotku na stěně. I zmenšená je dobrá, ale velkorysý formát jí sluší víc. Originál je větší – metr krát metr. Alex dělá, respektive dělala, jen velké formáty. Teď už nedělá žádné.

Pohled mu klouzal po fotografii, po perspektivně zkrácené dlažbě, andělovi v bílém rouchu s bezpohlavně krásnou tváří a Madoně sedící za stolkem. Měla překřížené nohy v kratičkých sortkách a sexy lodičkách na vysokém jehlovém podpatku. Před

ní na stolku byl položený notebook. Nic víc. Gabriel byl zobrazen jen z poloviny, druhá část těla byla mírně zamlžená a rozostřená. Lilie v andělově ruce efektně vystupovaly ze zamlžení a postupně dostávaly ostré tvary. Tvář Madony byla kombinací svůdnosti a naivity, s plnými rty, z ramen jí padal vytaháný svetr a pouze jemně naznačoval křivku prsou. Navzdory jasné sexualitě na fotce nebylo nic vulgárního.

Postavy nenuceně zapadaly do klasického kamenného interiéru s velkým hranatým oknem a výhledem do krajiny. Parafraze renesančních mistrů a předepsané ikonografie. Ghirlandaio, Bellini, Botticelli a další. Kdyby nebylo současného zobrazení dívky jako Madony, mohla by to být reprodukce starého obrazu.

Celá fotka působila kovově, neskutečně. Černá barva nebyla černá, ale tmavě šedá, metalická. Výsledný dojem byl díky stylizaci Madony mírně dekadentní. Kov a dekadence. A nejkovověji působily lodičky s vysokým podpatkem a lilie v Gabrielových rukách.

„Tady je,“ podal mu Denis obálku, když se vrátil.

Byla to jiná fotografie. Jmenovala se „Libido“. Jedna z prvních Alexiných výstavních, které dělala ještě na škole, pár let před Zvěstováním. Naštvala by se, kdyby věděla, že existuje někde jinde než mimo její archiv. V minulosti zůstala zapomenutá u Denise a Alex se za ni styděla. Považovala ji za klišé a kýč a měla v podstatě pravdu. Ale chtěl tu fotku mít.

„Díky, Alex se o ní nesmí dozvědět.“

„Samozřejmě,“ přitakal Denis.

Opět se zadíval na Zvěstování. V celkovém provedení Madony a Gabriela bylo cítit mladický vzdor. Bezdůvodný, a přece nutný, geneticky zakódovaný.

„Už jsem přestal chodit do galerií na nové věci,“ řekl Filip zamysleně a po chvilce mlčení pokračoval: „Mám problém přimět svůj

mozek, aby se zastavil a začal vnímat. Skutečně vnímat,“ hlavou pokynul směrem k fotce, pohled mu utkvěl na tváři Madony.

„Otrlost,“ komentoval Denis.

„Nevím. Možná. Neschopnost ponořit se.“ Filip se díval na fotku, v ruce ho chladila sklenice s vodou. „Myslím, že to bude věkem. Pokud vnímám, tak jenom v případě, že je v tom určitý patos. Pokud tam patos není, tak nevnímám,“ dodal nakonec.

Denis se na něj nechápavě podíval, ale Filip jen mírně zavrtěl hlavou.

Nakonec se zvedl z křesla a vzal velkou obálku ze stolu. Nepodíval se do ní.

„Zastavíš se přes víkend na oběd?“

„Nemůžu, potřebuju dodělat práci pro Stefana.“ Filip se vrátil do přítomnosti. Sám to skenování nezvládne. Musí zavolat Katy, a to co nejdřív. A musí si udělat plán a okamžitě odcestovat. Roztěkané myšlenky se uspořádaly a on se začal soustředit na úkol před sebou. Nálada se mu začala zlepšovat.

KAPITOLA 2

Nehýbali se, téměř nedýchali. Napětí v malé místnosti se vystupňovalo. Za zavřenými dveřmi bylo slyšet tlumené hlasy, které se vzdalovaly. Zaznělo přání dobré noci a odpověď. Zmrazení seděli za stolem v malé knihovně, před Filipem ležely rozložené knihy, Katy se hrbila za notebookem. Nastalo naprosté ticho.

Po chvíli znovu zazněly kroky a oni slyšeli, jak se kdosi zastavil u dveří, od kterých je oddělovaly dva vysoké regály s knihami, a zkoušel je otevřít. Filipovi vyschlo v ústech, napnutá Katy si držela blond'atou hlavu v dlaních.

Bylo zamčeno. Chlap z ochranky na druhé straně dveří se otočil zpět ke kolegovi.

„V pořádku,“ zahlásil. „Jdeme.“

„Sakra,“ bezhlučně hlesla Katy, konečně se trochu uvolnila, poprvé za poslední hodinu, od chvíle, kdy se zavřeli do knihovny. Sevření v žaludku povolilo.

Měli rozsvícené světlo, které nebylo přes dveře vidět, bylo součástí vysvětlení. Pokud by je tam našli, zapomněli se při studování materiálů, měli oficiální povolení a ani si nevšimli, že je v knihovně zamkli. Slabé krytí, ale aspoň něco.

Nyní však zhasli a potmě čekali pár minut, dokud vše neztichlo. Zatím si zvykli na tmou, která díky světlu dopadajícímu z ulice nebyla úplná. Byl večer, šest hodin, galerie se zavírala.

Filip přešel ke dveřím a znovu se zaposlouchal, Katy ho následovala. Byl klid. Odemkl dveře a přešel do chodby společné s vedlejší místností, ze které před pár minutami odešli poslední lidé.

Stáli a naslouchali. Ze zvědavosti pootevřel vedlejší dveře a nahlédl dovnitř. V přítomí rozeznal pracovnu s neuspořádanými hromadami papírů na stolech a krabicemi na podlaze. Obrátil se a zašeptal: „OK, jdeme.“

Opatrně otevřel další dveře a nahlédl do dlouhé chodby. Bylo v ní o trochu světleji, vedla kolem velkých oken.

Se dvěma velkými kufry prošli po chodbě podél stěny co nejdál od oken k velkému schodišti a šli o patro níž. Filip zlehka pootevřel dveře do velkého výstavního sálu, vklouzli dovnitř, zavřeli a čekali. Přímo nad jejich hlavami byla kamera, pořád běžela. Zůstali proto stát hned za dveřmi, v mrtvém úhlu, takže je nezachytila. Tohle místo, asi metrový půlkruh kolem dveří, bylo jediné v celé hale, které nebylo sledováno kamerou.

Zbývalo jim pár minut, pak ochranka zamkne boční vchod do budovy, tyhle denní kamery se vypnou, zapnou se pohybové senzory u všech dveří a dveře se centrálně zamknou. Mají pár sekund, aby se přemístili z dosahu senzorů. Budou tady muset zůstat do šesti hodin ráno, kdy se pohybové čidlo u dveří vypne, znova se spustí kamery ve všech výstavních sálech a odblokují se všechny dveře. Ty se samozřejmě daly otevřít i každé zvlášť, ale kódy neznali.

Byli v jedné z nejznámějších vídeňských galerií. Kromě stále expozice tu právě probíhala výstava zaměřená na období rokoka

a klasicismu. Jejich cílem byla výstavní síň, kde byly umístěny sochy z tohoto období.

Neplánovali krást, přišli udělat přesné trojrozměrné digitální skeny. Skenování během výstavy přes den bylo nemožné. Filipovi se krátil čas na předání zakázky, a tak se rozhodl riskovat.

Kufry složili v malé boční místnosti. Byla součástí výstavní haly a sloužila jako grafický kabinet. Na stěnách visely rokokové kresby. Panovalo hrobové ticho a každý zvuk v prázdném prostoru zněl výhrůžně.

„Majlant,“ hlesla Katy při pohledu na stěny. Pouze nejasně rozeznávala kresby, ale znala je a věděla, co jsou zač. Filip se ušklíbl. Pokud by kresbami jen pohnuli, byl by malér. Nebyli tu kvůli nim. Objednávka byla jiná. Stihli se přemístit přesně na čas a v klidu se začali připravovat. Ted' už by jim nepomohlo žádné alibi.

Filip zaostřil zrak na nejbližší stěnu, kterou matně rozeznával v šeru. Obrovská okna zastřená bílými roletami i tak propouštěla trochu světla zvenčí. Na stěnách se v pravidelných odstupech nacházely obrazy pozdního baroka a rokoka. Uprostřed místnosti stály v řadě tři sochy, vzdálené od sebe asi pět metrů. Poslední byla přesně naproti jemné Boucherově malbě s postavou madame de Pompadour. Samotná malba by stačila k zajištění Filipa i jeho dětí, byla však chráněna senzory, na které byl krátký, a obraz takové kategorie byl navíc prodejný pouze na trzích v Rusku, Číně a podobně. To však už bylo nad jeho úroveň.

Jeho zakázka byla nejbližší socha, vzdálená asi dvanáct metrů. Musí ji dnes dostat do svého počítače. To pro její sken si sem přišli.

Začalo se ho zmocňovat vzrušení. Na pár vteřin se mu roztrásly ruce při rozbalování přístrojů, stojan mu zavadil o optiku

laserového snímače. Zvuk vyletěl z malého kabinetu a rozezněl se po celé hale. Katy pouze varovně sykla. Nevšímal si toho, nejbližší lidé jsou o dvě patra níž.

Ani se na sochu nešli podívat, nepotřebovali to. Naposledy ji viděli před několika hodinami na výstavě. Měli ji přesně nastudovanou, znali každý detail. Stála dost daleko od pohybového čidla u dveří, to mělo dosah tři metry, prostoru měli dost. Vysokou halu ponořenou do ticha a šera vnímali pouze okrajově, cítili atmosféru prostoru dotvářenou obrazy a sochami.

Katy spouštěla počítač, pracovali sehaně. Zatím nepotřebovali žádné světlo. To budou potřebovat, až když zapnou skener, měli své speciální, vyrobené na zakázku. Občas se její hlava přiblížila k Filipovu obličejí, cítil vůni šamponu v dokonale uhlazených vlasech perfektního stříhu. Bylo příjemné mít ji tady u sebe, stále usměvavou, vždy upravenou a dobře naladěnou. Šampon používala stále stejný od doby, kdy ho sbalila po semináři, který vedl na fakultě. Používala ho místo parfému a jedna lahvička už měla své stálé místo i u Filipa v koupelně.

„Jsem hotová,“ oznámila tlumeně.

„Mínutku a budu i já,“ odpověděl s úsměvem, který sice neviděla, ale neomylně vytušila.

Přenesli skener do vzdálenosti asi dvou metrů od sochy a nainstalovali ho na stojan. Zabrali se do práce, všechno klapalo.

Najednou zaslechli slabý zvuk zpoza dveří.

Ztuhli.

Natočili hlavy směrem, odkud zvuk přišel, a soustředěně poslouchali. Rozeznávali přibližující se hlasy. Filip strnule zíral na dveře. Katy se tak prudce sevřel žaludek, že se musela ohnout v pase.

Její pohyb Filipa probral k životu.

„Zpátky,“ řekl tiše. Popadl skener do jedné ruky, přídavné světlo do druhé a bleskově zamířil do kabinetu. Katy opatrně vzala stojan a se zvednutýma rukama ho přenesla.

„Sakra, snad nejdou sem,“ zašeptal Filipovi stísněný šamponový hlas do ucha.

Hlasy se přiblížily, zastavily se za dveřmi.

„Asi jen obchůzka,“ snažil se uklidnit Katy a ještě víc sebe. Bušilo mu srdce, dech měl zrychlený, vědomě ho zpomaloval, ale musel se ještě jednou vrátit do otevřeného prostoru. Připadal mu jako obrovská past a vzdálenost mezi ním a jeho počítačem svítícím na podlaze se teď desetinásobně prodloužila. Za dveřmi slyšeli rozhovor.

Už nemohl dál čekat. Vzchopil se a tiše se rozběhl. Popadl notebook. Když se vracel, ozvalo se pípnutí kódovače a cvakl zámek. Dveře se otevřely.

Katy stihla vypnout počítač a připadalo jí, že šramot, co dělají, musí být slyšet až na parkovišti.

KAPITOLA 3

Žena prošla přes hotelovou halu, minula recepci s párem zaměstnanců, kteří vypadali jako sourozenci – ona vysoká, černooká, se štíhlými boky a mikádem, on stejný, jen v mužském vydání. Pokynula jim na pozdrav, zareagovali. Vyšla na ulici. Byl podvečer, stále teplo, na konec března až moc. Po zimě si první teplé dny lidé užívali a přes oběd se na slunné straně ulice dokonce objevily první kavárenské stolky a židle.

Do galerie nebylo daleko, asi deset minut pohodlné chůze. Byla ráda za krátkou procházku.

Nyní by tam už jít neměla, je pozdě. Ta socha ji přitahovala, chtěla ji vidět v klidu a mít ji jen pro sebe. Líbila se jí, pěkná na pohled, lákala. I když byla stará více než dvě stě padesát let, splňovala kritéria současné ženské krásy.

Měla problematickou provenienci a na autorství se historici ještě úplně neshodli. Ale teď se o ni nezajímala z uměleckohistorického hlediska. Socha se jí zadřela pod kůži svou estetikou, smyslnou hrdotí, a dokonce musela uznat, že i ta prvotní líbeznost měla něco do sebe. Myšlenky jí přeskočily od sochy k šéfovi, kterému by měla nahlásit, že chce večer pracovat v hale, i když je to nezvyklé. Vlastně proto mu to ani

neřekla, něco si zítra vymyslí. A bezpečáci asi také nebudou nadšení.

Zamyšleně kráčela k rozlehlé budově, když ji upoutala kavárna na rohu. Už chtěla být u sochy, ale jako by si hrála sama se sebou a prodlužovala čas čekáním.

Zastavila. Chvilí stála nejistě, nakonec vešla dovnitř.

Biedermeierovský interiér s malými kulatými stoly, čalouněnými židlemi a křesly. Kavárna byla téměř plná, pár volných míst, na stolicích před lidmi ležely oblíbené teplé sendviče. Uprostřed místnosti stála prosklená chladicí vitrína a v ní naskládané velké a drahé zákusky. Sedla si k vedlejšímu stolu, přímo v úrovni jejich očí se provokativně vyjímal obrovský Sacher.

Objednala si sklenici bílého vína. Donesli ho rychle. Vychutnávala si osvěžující chuť a vědomé oddalování schůzky.

Před administrativním vchodem z boční ulice nečekala ani minutu, přišel jí otevřít vysportovaný usměvavý muž v černém oblečení. Věděli o ní, dohodla se s nimi ještě přes den. Bezpečák vypadal, že je její přítomností potěšen.

Vešla do mohutné, nyní tmavé budovy. Zmocnila se jí netrpělivost, už se nemohla dočkat, až bude se sochou sama. Představovala si ji, jak stojí ve tmě, ve své kamenné síle odolává času, stále tak krásná a mladá.

„Nechcete nějak pomoci?“ zeptal se jí muž z ochranky jdoucí za ní, když stoupali po schodech k jedné ze čtyř výstavních síní. Od chvíle, kdy si sundala lehký balónový kabát, mu zrak neustále sklouzával na její postavu. Celou cestu po schodech sledoval pěkný zadek a dráždivý rozparek na dlouhé sukni, ve kterém se objevovaly její štíhlé nohy.

„Ani ne,“ zavrtěla hlavou a pobaveně se pro sebe pousmála. Samozřejmě že o tom pohledu věděla, ale bylo jí to lhostejné.

„Nechám rozsvícené malé světlo,“ řekl, když zastavili u dveří.
„To bude fajn, aspoň se tu nebudu cítit tak ztracená.“
„Můžu na vás počkat, než skončíte.“
„Myslím, že až tak ztracená nebudu,“ řekla chladným tónem,
který přetrhl přátelský rozhovor. Aby to trochu napravila, usmála se na něj.

KAPITOLA 4

Filip s Katy seděli každý z jedné strany vchodu do grafického kabinetu. Tajili dech a snažili se uklidnit. Katy stále bojovala se žaludkem a ve vlnách ji poléval studený pot.

Díval se před sebe na tmavou stěnu, díky světlu přicházejícímu z haly rozeznával jednotlivé kresby. Už podruhé za večer je blízko infarktu. A Katy na tom rozhodně není lépe. Podle klapání bot Filip usoudil, že jsou to lodičky, návštěvník je určitě žena. Sotva stačili schovat vybavení ke stěně, zavřely se dveře a rozsvítila se světla. Neznámá je chvíli přepínala a nakonec nechala svítit pouze ta postranní ve střední části, ve které byla i jejich socha. Grafický kabinet byl našťěstí v mrtvém úhlu a zůstal ve tmě.

Neznámá chodila pomalu po hale, tak pomalu, jak chodí návštěvníci, párkrát se na dlouho zastavila. Dvakrát prošla i těsně kolem kabinetu, v té chvíli Filip a Katy přestali dýchat.

Slyšel, jak si sedla na pohovku, zašustily papíry. Trvalo to už asi deset minut, Filip cítil ohnutá kolena a tlačící kostrč. Zůstal sedět v dost nevhodné poloze.

Nehlučně otočil hlavu ke Katy. Postřehla pohyb a pohlédla na něj. Děлил je prostor vchodu, rozeznával její rysy, soustředěně, bez její typické grimasy. Kontakt s ní ho trochu probral a on začal

konečně uvažovat. Uvolnil čelisti, které měl bůhvíjak dlouho zatáté. Rozbolely ho zuby. Pravděpodobně to trvalo už delší dobu, ale neuvědomoval si to.

Žena vstala, pomalým krokem někam přešla a zastavila se. Občas se pohnula, zdálo se, že stojí na místě před některým z exponátů.

Co tam dělá? ptal se v duchu Filip, do kolen mu začínala vystřelovat bolest. Pořád se nic nedělo, žena stála na stejném místě, stála tam dlouho.

Sakra! Zblázním se. Jestli si okamžitě nenarovnáím kolena a neodlehčím kostrči, tak se opravdu zblázním, pomyslel si. Pohnout se však neodvážil. Prázdný kabinet s velkým průchodem do haly fungoval jako zesilovač zvuku. Opakovaně si v duchu nadával, že zůstal v takové hloupé poloze, zmocňovala se ho podrážděnost. Všiml si, že Katy sedí s nataženýma nohama, pohodlně opřená, s rukama složenýma v klíně.

Klid, Filipe, řekl si, soustřed' se. Opět uvolnil čelisti a zubům se ulevilo. Protáhl dýchání. Dýchal tiše a pomaleji, zapojil břicho. Přinutil se relaxovat, v mysli procházel tělo, uvolňoval se. Přešel na kolena, soustředil se, vědomě uvolňoval po kouskách údy. Po chvíli se takto zaměřil na kostrč a pak na celé tělo. Izoloval bolest v jednotlivých částech a pak ji pomalu, pomaličku uvolňoval.

Pomohlo to, poloha teď byla alespoň trochu snesitelná.

Katy se držela statečně, nevěděl sice, s čím zápasí ona, ale už jen to, jak nehnutečně seděla a její dech nebylo slyšet, svědčilo o zvládnutí situace. Rozkošná blondýnka, která pracuje na milánské polytechnice jako odborná asistentka. Fajn, že je s ním právě ona. Mimoděk mu přišla na mysl jeho manželka. Brzy exmanželka. Bylo to už víc než rok, co od něho odešla, a stále to úplně nestrávil, chyběla mu. Setkávali se jen občas, na Filipovo

přání. Nedokázal si představit, že by se v takové situaci ocitl s ní. Nechtěl ani pomyslet, jak by reagovala, nemělo smysl ji srovnávat s vyrovnanou Katy. S Alex by se jednoduše do takové situace nedostal, tím si byl jistý. Katy zaplnila prázdné místo, a i když spolu nežili, bylo mu s ní dobře. A kromě toho, Katy byla i jeho profesionální partner při skenování. Byla z oboru, rozuměla technice, bez ní by to bylo sakra těžké. Seslal mu jí sám pánbůh.

Zvuk rázných kroků. Neznámá zamířila k východu.

Filip zbystřil. Jdi, jdi pryč, prosím tě, neslyšně pohyboval rty. Sebejistý krok a nárazy podpatků na dlažbu. V tichu haly, plné uměleckých a finančních pokladů, působil nekompromisní zvuk nepatřičně.

Kroky zastavily, uslyšel pípnutí kódovače a cvaknutí zámku dveří. Co se sakra děje? Srdce mu začalo zase bušit hlasitěji. Proč zamyká zevnitř?

Ví o nás.

Blbost, nezamykala by se s námi. Jen malinko zavrtěl hlavou. Nevěděl, co ho bolí víc, zda kolena nebo kostrč. Absurdní. Nebezpečná situace, a jeho trápí nešťastná poloha. Už to nemohl vydržet, nedokázal se soustředit. Vrátila se ode dveří a zastavila.

A v té chvíli začala z reproduktorů potichu hrát hudba.

Filipem projel záchvěv radosti, až se otrásl, Katy se na něj ulehčeně a zároveň překvapeně podívala. Otočil se k ní, a přestože hudba byla skutečně tichá, začal opatrně měnit pozici. Narovnal nohy a cítil se blaženě. Strach povolil.

Co to má znamenat, proč se zamyká zevnitř? Mohlo jít o práci na některých exponátech, kontrolu nebo studium či něco podobného. Ted' ? A zamykat se přitom ? Něco tady nehraje.

Tichá hudba potlačila tíhu situace, dodala jim nepatrný pocit bezpečí. Malý, ale přece. Ulevilo se mu od bolesti a začal být

zvědavý. Po delší době, kdy se nic nedělo, se rozhodl. Nahlédne do sálu. Posunkem upozornil Katy na změnu polohy a začal se pomalu sesouvat k podlaze. Nevěděl, zda pochopila, ale alespoň věděla, že má něco v plánu. Opatrně se převrátil na břicho a přesunul se k průchodu.

Ach bože, děkuji ti, šeptal si v duchu, vychutnával natažené údy a navzdory nebezpečnému manévru měl na rtech malý úsměv spokojenosti. Chvilí zůstal bez pohybu, z haly se k nim nesl jemný šum pohybů.

Pomaličku vystrčil hlavu zpoza hrany, pohled mu padl na ženu, která stála u sochy.

Filip ztuhl v němém úžasu.

KAPITOLA 5

Stačilo, řekla si žena, odložila papíry na pohovku a konečně vykročila směrem k soše. Byla nedočkavá.

Krásná. Nádherná ve své hrdosti a přitom sexy, tak smyslná, že se jí z toho svíral hrudník. Zastavila se na půl kroku od ní.

Socha představovala štíhlou mladou ženu v životní velikosti, s jemnými rysy obličeje, s nevinně smyslnou kombinací rtů, brady a jemné mimiky. Byla nahá, váha posunuta na pravou nohu, levou se opírala dozadu o naznačený kámen. Hlavu měla vzpřímenou, pohled směřoval dolů, sebevědomě, jako by jí u nohou klečel její ctitel a stvořitel. Jako by mu říkala – tak jsem tady, tady mě máš. Jsem tvá a živá. Mé tělo konečně dýchá, každý jeho kousek je živý a hraje radostí. Těš se, Pygmalione, těš se se mnou.

Sledovala ničím nepřerušenu linii, od čela až po chodidla, očima lehce klouzala po dokonale vyhlazených, zaoblených plochách. Bílý mramor pohlcoval měkké boční světlo, které vykreslovalo detaily. Dílo dokonale vystihovalo dobu svého vzniku, klasicistní čistota obohacená o rozkošnickou ženskost.

Sál s decentním osvětlením vytvářel intimní atmosféru, v pološeru se ztrácely další dvě sochy, v obrazech na stěnách nevtíravě žil svým životem svět frivolního rokoka.

Socha měla kadeře upravené do uzlu, žena si podvědomě sáhla na rezavohnědé vlasy, stáhla si gumičku a rozpustila je. Popošla blíž, jak to jen šlo, jejich tváře dělily milimetry. Položila soše dlaň na pravou nohu. Ani si neuvědomovala teplotu v hale, mramor příjemně chladil. Druhá ruka se jí zpotila. Reflex. Položila ji soše na rameno.

Stála, dotýkala se jí.

Zatoužila přitisknout se celým tělem. Už už se chtěla posunout.

Dveře, napadlo ji.

Odrhla se od sochy, rázně se otočila, rozhodnutá přišla ke dveřím a navolila kód. Její rozum byl jasný, čistý, všechny smysly zcela ostré, uvědomovala si iracionálnost svého chování. Ale nemohla a ani se nechtěla zastavit.

Když se vrátila ode dveří, spustila z reproduktorů tichá hudba. To jí určitě pustil Dirk, proběhlo jí hlavou. Opět se ocitla na centimetr od sochy, hudba byla příjemná, klasika, hodila se do této místnosti, v tuto dobu, k její návštěvě. Pousmála se, štíhlými prsty přešla po bílém povrchu. Nebyla to obyčejná socha. Zvláštní, pomyslela si. Sehnula hlavu a opřela ji o Galateu. Takto stála dlouho bez hnutí, poslouchala svůj dech.

„Mhmm,“ zavrňela téměř nehlučně jako spokojená kočka a pomalu zaklonila hlavu. Prohnula záda, vypnula hrudník a prsy se dotkla sochy. Dětila je tenká látka bílé halenky.

„Mhmm.“ Přivřela oči. Myšlenky zpomalovaly, až se nakonec zastavily. Okolím už nebylo, obrazy, stěny, vše se rozplynulo ve tmě. Zůstala jen socha a ona a spojení mezi nimi. Dotek a půvabná tvář, plynulé křivky, to vše se smísilo, byla v ní záhadná, nepřírozená přitažlivost, která jí zabraňovala odtáhnout se.

Přejížděla po ní, jednou dlaněmi, jindy hřbety rukou, pomalu, nemohla se nabažít. Dotýkala se očí, rtů, nosu, prsou a opět rtů,

nosu, brady a očí. Cítila ruku sochy mezi svými prsy, pohnula se, bradavky se setkaly a na moment se zastavila. Posunula koleno. Vytáhla si sukni až k pasu a obnažila stehna. Na moment jí proběhla vlna chladu a vzápětí se v ní rozlilo teplo.

Začala se ztrácet v prostoru. Nosem se dotýkala jejího krku, lačně vdechovala vůni kamene, nozdry měla rozšířené, oči přivřené.

Dýchala ji.

Do toho se potichoučku linula hudba, kterou prostor svou akustikou vymodeloval do majestátní podoby. Vnímala ji pouze jako další rozměr.

Sklonila čelo na vyzývavou bradu, rozepnula si halenku a podprsenku. Dotkla se jí nahými nadry. Vzrušilo ji to. Maličko roztáhla stehna a posunula se dopředu. Rukou se přidržovala jejího ramene a druhou se chytila boků.

Dýchala pomalu, zhluboka. Opět přitlačila. Stejný efekt, nejdřív pocítila chlad a ten se vzápětí změnil v teplo.

Zvedla se v ní vlna, která po chvíli ustala. Přišla druhá a pak další. I když se zdálo, že to už nejde, ještě více se přitlačila, celým svým propleteným tělem.

A pak přišla jedna vlna, která nebyla větší než ostatní. Byla stejná. Ale tahle nezmizela.

Vlna se zastavila, a když měla odejít, tak zůstala a pouze se maličko zvedla. Spojily se. Žena se kousla do rtu a pak znehybněla.

Dlouho tak stála.

Vlna odeznívala. A s ní její tlak pomaličku, polehoučku povolal.

Když se konečně probrala z omámení, hudba se rozjasnila. Podívala se na hodinky a zjistila, že to netrvalo tak dlouho, jak se jí zdálo. Stála v přítmi u sochy, ruku měla stále položenou na jejím

stehně, druhou si spustila sukni. Ještě chvíli si nechala rozepnutou halenku a vychutnávala pocit volnosti. Pohládila Galateu po tváři. Kdo ví, zda podobné pocity zažil i její stvořitel. Kdo ví, kolik lidí ji už obdivovalo a kolik se jí dotýkalo. Obklopovala ji tajemná historie.

Konečně spustila ruku a přitáhla si halenku k tělu. Upravila se a sedla si na lavičku. Mysl byla opět jasná, zpět v realitě, myšlenky se rozběhly.

Vstala a věnovala soše krátký provinilý pohled. Pousmála se. Otočila se ke dveřím. Bylo jí dobře. Lehko. Měla v těle tolik energie jako už dávno ne.

KAPITOLA 6

Katy nevydržela, zaujala podobnou pozici jako Filip na své straně dveří a zírala na výjev před nimi. Leželi jako zhyponotizovaní, v obou se střídal pocit provinění, strachu z odhalení a zvědavosti. Báli se hnout. Stáhli se, až když se žena odtrhla od sochy.

Filipovi bylo trapně, jako by je Katy sledovala při milování s Alex. Ještě štěstí, že na sebe neviděli, nemusel reagovat na žádnou poznámku, nemusel se na Katy podívat. To přišlo až později.

Katy se znala s Alex jen zběžně, setkaly se spolu jednou v Trentu.

Alex odešla a ochranka zamkla místnost. Hodnou chvíli potichu naslouchali.

Katy šeptla: „To byla Alex.“ V jejím hlase nebyla ani stopa po ironii, kterou Filip očekával. „Tvá žena,“ dodala zbytečně.

Zaznamenal překvapivý nádech obdivu.

„Hm...“

Katy pochopila, a přestože ji svědil jazyk, nechala to být. A Filip jí byl vděčný.

Chvilí ještě čekali a pak se pustili do práce.

V hlavě mu vířily zmatené myšlenky. Skenování mu pomohlo rozdýchat první šok, pracovali až do páté ranní. Času měli dost,

byli připravení a soustředění, žádné další překvapení se nekona-
lo. Filip udělal sken i vedlejší sochy, jen tak, možná se mu podaří
najít kupce. Přemýšlel nad Alex.

Těsně před šestou hodinou už stáli přichystaní pár metrů ode
dveří se zrakem upřeným na pohybové čidlo. Jakmile na něm
bliklo červené světýlko, přeběhli ke dveřím. Za pár sekund se
ozvalo slabé cvaknutí, dveře se odemkly a spustila se kamera. To
už však byli mimo záběr. Galerie byla v prvním patře propojená
s malou restaurací, kde podávali výbornou kávu, chřestový krém
a obstojné červené Lambrusco. Pro veřejnost otvírali ve stejnou
dobu jako galerie, v devět. Od galerie byla restaurace oddělena
dvěma velkými křídly dveří. Dveře se překódují v šest, pohybová
čidla se vypnou. Tehdy taky začíná přicházet první personál.

Z haly se dostali bez problémů, prošli ještě jedněmi velkými
dveřmi a dostali se i s kufry do dlouhé spojovací chodby. Uvolnili
se, nejhorší bylo za nimi.

Bylo už světlo a navzdory namáhavé noci měla Katy uhlazené
vlasy, čerstvou pleť, a dokonce i košile s vestou na ní vypadaly
podstatně upraveněji a noblesněji než na Filipovi.

Minuli vchod do auly, zastavili před dalšími křídlovými dveř-
mi. Čekal je poslední kritický úsek na cestě ven. V propojovací
chodbě byly dveře do skladu, odkud se dalo dostat na vnitřní
nádvoří. Tam je čekal pickup s nálepkou zásobovací společnosti.

Potřebují se už jen vyhnout personálu. Podle Filipových infor-
mací by měl v půl sedmé být v restauraci pouze hlavní kuchař,
který chodí jako první.

Prošli dveřmi z velkého kusu matného skla s geometrickým
vzorem a oba se nacpali do výklenku. Poslouchali, snažili se za-
chytit nějaké hlasy a zjistit, zda je kuchař sám. Ale dlouho čekat
nemohli.

Filip vzal mobilní telefon a vytočil číslo restaurace. Je třeba dostat kuchaře ze skladu, kdyby tam náhodou byl.

„Prosím,“ ozval se mužský hlas v telefonu. Filip to položil.

„Rychle,“ zašeptal.

Ocitli se ve skladu, prošli krátkou chodbou mezi regály s krabicemi, zabočili doprava a mezi dalšími policemi zamířili k plechovým dveřím směrem na nádvoří.

Už když sahal na kliku, proběhl Filipem záblesk pochybnosti. Stiskl a zatáhl směrem k sobě.

Nic. Dveře byly zamčené.

„Sakra,“ zanařoval polohlasem, „sakra,“ zopakoval potichu pootočený ke Katy.

„Tak snad máš nějaký klíč,“ zašeptala mezi zuby.

Filip postavil kufr na zem a jen zavrtěl hlavou. Rozhlížel se kolem. Ty dveře měly být otevřené. Je to vchod pro personál a od příchodu prvního zaměstnance zůstávají odemčené. Ověřil si to včera. Pohled mu klouzal po policích naplněných krabicemi. Katy opatrně procházela kolem regálů, hledala nějaké odložené nebo zapomenuté klíče. Nic.

Najednou někdo, pravděpodobně kuchař, otevřel dveře a vešel do skladu.

Oba se instinktivně skrčili až k zemi.

Filip zadržoval dech. Ke svému vlastnímu překvapení už se ani nelekl. Začínám být apatický, uvědomil si. Z únavy.

Slyšel, jak kuchař skládá krabice dva regály od nich. Před ním se ve stejné poloze jako on krčila Katy, zblízka se jí díval na záda a na obnažený pás. Kousek pružného těla, pouze napůl zakrytý černými kalhotami. Jemná světlá pokožka lemovaná okrajem černé halenky. A k tomu všemu krásně zformovaný zadek v upnutých kalhotách. Na okamžik zapomněl, v jaké překérní

situaci jsou. Byla neuvěřitelně sexy. Položil jí pravou ruku na bok. Pod napnutými kalhotami cítil její tělo, Katy zareagovala pouze mírným zavrtěním. Musel se usmát.

Kuchař odešel. Katy se otočila a tázavě se na něj zadívala. Z tohoto úhlu byla viditelná malinkatá tenká jizva na tváři, patrná pouze velmi zblízka, táhla se od pravého koutku úst k dolní čelisti. Provinile pokrčil rameny.

Katy se dívala na Filipa, stále v příkrčené poloze, když její pohled najednou zabloudil směrem nahoru a zastavil se. Její tvář se roztáhla do širokého úsměvu, jizva zmizela.

„Mám ho,“ zašeptala a natáhla se přes Filipa k prostřední polici, kde zespodu na kraji visel klíč.

„Šikovné děvče,“ zašeptal jí Filip do ucha, nejvyšší čas, nohy měl opět ztuhlé. Byl rád, že se může postavit.

Katy strčila klíč do zámku, otočila jím a otevřela. Ovanul je chladný vzduch, jejich auto bylo zaparkované pár metrů od vchodu.